

על העולם, בשלשה (דברים) עולמות (אלו) התחזק - בכריאה, ביצירה, בעשיה. והרי נאמר הסוד של כל אחד ואחד פאן. כנגד בריאה - ויקח מידם, דבר שלא היה בו עד עכשו פלוס. כנגד יצירה - ויצר אתו בחרט. כנגד עשיה - ויעשהו עגל מסכה. מי ראה כפשפים האלה בכל העולם?

עכשו יש לומר, וכי לא כתוב ואשליכיהו באש, ולא יותר, ואז ויצא העגל הזה, ועכשו אתה אומר ויעשהו עגל מסכה? אלא חס ושלום שאהרן עשה, והכתוב מוכיח, שכתוב ויקח את העגל אשר עשו. אבל ממה שכתוב ויקח מידם וכתוב ויצר אתו, מכח שני אלה נעשה הכל. כפיכול הוא עשה אותו. שאם שני אלה לא היו, לא היה נעשה ולא יוצא לאמנות. אבל מי גרם שנעשה? שני אלה. (כפיכול ויעשהו וראי עשהו) בעוד שהוא לוקח מידם, הם עשו כשפיהם ולוחשים בפיהם, ומושכים רוח למטה מהצד האחר.

וכשבו שתי רוחות כאחת, אחת מהזכר ואחת מהנקבה. שפשמתלבש הזכר בדמות השור, הנקבה בדמות החמור, ושניהם היו כלולים כאחד. למה שני אלה? אלא שור הרי נאמר, וחמור למה? משום שבמכשפים המצריים הללו כתוב בהם, (יחזקאל כ) אשר בשר חמורים בשרם. ורבו כל אלו מישראל שמתו התחברו עמהם בלבם. ומשום שהיו שתי דמיות, כתוב אלה אלהיך ישראל, ולא כתוב זה, אלא אלה. שנים היו כאחד. אשר העלוף מארץ מצרים, העלוף ולא כתוב העלף.

אציתו ואטמירו מלין. בסטר קדשה הוא, אלהים דקשוט, מלך על עלמא, בתלת (מילין) עלמין (אלין) אתתקף. בכריאה. ביצירה. בעשיה. והא אתמר, רזא דכל חדא וחדא חכא. לקבל בריאה, ויקח מידם, מלה דלא הוה ביה עד פנן פלוס. לקבל יצירה, ויצר אותו בחרט. לקבל עשיה, ויעשהו עגל מסכה. מאן חמא חרשין בכל עלמא כאלין.

השתא אית למימר, וכי לא כתיב ואשליכיהו באש, ולא יתיר, וכדין ויצא העגל הזה. והשתא את אמרת ויעשהו עגל מסכה אלא חס ושלום דאהרן עבד, וקרא אוכח דכתיב ויקח את העגל אשר עשו. אבל ממה דכתיב ויקח מידם, וכתיב ויצר אותו. מחילא דתרין אלין, אתעביד פלא. כפיכול הוא עביד ליה, דאי תרין אלין לא הוו, לא אתעביד ולא נפק לאומנותא. אבל מאן גרם דאתעביד. אינון תרין. (כפיכול ויעשהו וראי עשהו) בעוד דאיהו לקח מידם, אינהו הוו עבדי חרשייהו, ומלחשי בפומייהו, ומשכי ריחא לתתא, מן סטרא אחרא.

וכשבו תרין רוחין פחדא, חד מן דכר, וחד מן נוקבא. דכר אתלבש בדיוקנא דשור. נוקבא בדיוקנא דחמור, תרווייהו הוו פלילן פחדא. אמאי תרין אלין. אלא שור הא אתמר. חמור אמאי. בגין דחרשין אלין דמצראי, פתיב בהו, (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם.

וער דא, כל אינון דישראל דמיתו, אתחברו בהדייהו בלבהון. ובגין דהוו תרין דיוקנין, פתיב אלה אלהיך ישראל, ולא כתיב זה, אלא אלה, תרין הוו פחדא, אשר העלוף מארץ מצרים. העלוף ולא העלף פתיב.

ויעשהו עגל מסכה ויאמרו. לא כתיב, אלא ויאמרו, דאָהרן לא אמר מדי. תנינן, מאה ועשרים וחמש קנטרין הוּו ביה. היך פתיב ויקח מיָדָם, וכי בידם הוּו פל אלין קנטרין. אלא מפללא דאינון קנטרין נטלו מלי ידיהו. וההוא זעיר, אסתלק על פלא, פאילו הוה כלא בידיהו.

תא חזי, מה כתיב וירא אהרן ויבן מזבח לפניו. אי חסידא קדישא, פמה רעותה הוה לטב, ולא ידעת לאסתמרא. פיון דארמי ליה בנורא, אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא, ונפק (דף קצ"ג ע"א) דיוקנא דשור, פמה דאתמר בתרין משיכין דסטרא אחרא. מיד וירא אהרן. מהו וירא אהרן. חמא דסטרא אחרא אתתקף, מיד ויבן מזבח לפניו, דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא, עלמא אתהדר לחרבנא.

דלסטים דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא, חמא לגיונא דמלפא, דההוא לסטים נפק בחילא תקיף מה עבד ההוא לגיונא, אשתדל בהדי מלפא לנפקא בארחא. ומשיף ליה ההוא לגיונא בההוא ארחא, עד דאזיל ההוא לסטים בההוא ארחא, חמא דיוקנא דמלפא קאים קמיה, פיון דחמא ליה למלפא דהוה אזיל קמיה בארחא, מיד נרמע ואהדר לאחורא.

בך וירא אהרן דסטרא אחרא אתקף, אחיד באסוותא, ואתקיף בסטר קדושה ושוי ליה קמיה. פיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלפא דקאים קמיה, מיד אהדר לאחורא, ואתחלש תקפיה וחיליה, דהא אתתקף, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח דא אתגבר, ואתחלש סטרא אחרא.

ויעשהו עגל מסכה ויאמרו. לא כתיב, אלא ויאמרו, דאָהרן לא אמר מדי. תנינן, מאה ועשרים וחמש קנטרין הוּו ביה. היך פתיב ויקח מיָדָם, וכי בידם הוּו פל אלין קנטרין. אלא מפללא דאינון קנטרין נטלו מלי ידיהו. וההוא זעיר, אסתלק על פלא, פאילו הוה כלא בידיהו.

תא חזי, מה כתיב וירא אהרן ויבן מזבח לפניו. אי חסידא קדישא, פמה רעותה הוה לטב, ולא ידעת לאסתמרא. פיון דארמי ליה בנורא, אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא, ונפק (דף קצ"ג ע"א) דיוקנא דשור, פמה דאתמר בתרין משיכין דסטרא אחרא. מיד וירא אהרן. מהו וירא אהרן. חמא דסטרא אחרא אתתקף, מיד ויבן מזבח לפניו, דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא, עלמא אתהדר לחרבנא.

דלסטים דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא, חמא לגיונא דמלפא, דההוא לסטים נפק בחילא תקיף מה עבד ההוא לגיונא, אשתדל בהדי מלפא לנפקא בארחא. ומשיף ליה ההוא לגיונא בההוא ארחא, עד דאזיל ההוא לסטים בההוא ארחא, חמא דיוקנא דמלפא קאים קמיה, פיון דחמא ליה למלפא דהוה אזיל קמיה בארחא, מיד נרמע ואהדר לאחורא.

בך וירא אהרן דסטרא אחרא אתקף, אחיד באסוותא, ואתקיף בסטר קדושה ושוי ליה קמיה. פיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלפא דקאים קמיה, מיד אהדר לאחורא, ואתחלש תקפיה וחיליה, דהא אתתקף, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח דא אתגבר, ואתחלש סטרא אחרא.

תא חזי מה כתיב וירא אהרן ויאמרו. חג ליי, חג ליי, ולא